

Premis Literaris Relata'ns 2017

Apunts imprescindibles
per a una correcta
comprensió del desamor

ÍNDEX

Context	3
Relats	7
Difamació	7
Divorci	8
Arquetip	10
Submissió	12
Harakiri	13
Aprenentatge	15
Amor	16
Rivalitat	17
Adrenalina	19
Nàusea	21
Dictadura	23
Delit	24

Context

No m'ho esperava pas, Barrabàs. Admeto que potser en vaig fer un gra massa i que no hauria hagut de confondre la teva aparició amb la promesa d'una vida diferent, però és que des d'aquell dia que vam retrobar-nos a Girona, just una tarda en què la calor s'havia llançat sobre el carrer de la Força com una manta pesada i fins i tot la terrassa del Via Augusta semblava un incendi, una explosió, un instant mortal, vaig deixar de pensar que tot el que havia fet fins llavors no era res més que una constant pèrdua de temps. M'imaginava que no era del tot impossible que la imatge de l'Èlia –la seva incessant presència als meus pensaments, vull dir, la certesa quasi absoluta que mai no podria desempallegar-me del dolor que em corsecava des que m'havia abandonat– es diluís fins a quasi desaparèixer dels meus records.

Com canvia, eh, la percepció de tot plegat! Tot es gira i caggira amb massa facilitat, com si l'enteniment no fos res més que una baldufa eixelebrada. Abans de veure't i parlar amb tu, per exemple, abans de creure que potser aniríem molt més enllà del plaer compartit de recuperar un company de joventut, sentia que res no valia la pena, que estava literalment acabat. Ni tan sols tenia dubtes que m'obliguessin a recapitular la meva existència com si fos una pel·lícula que es pogués rebobinar; era incapaç de trobar un sol motiu per perdre'm en elucubracions, detalls intranscendents i rostres mig oblidats. Quasi tot es reduïa a la meva pobresa de recursos. I a l'absència de l'Èlia, és clar. A moments de gran tristesa, en fi, que em feien encarar un dia rere l'altre amb una asfixiant sensació de solitud, pitjor encara que l'estuba que aquella tarda que et vaig veure després de tants anys passejava el seu infern silenciós sobre el pit suat i la camisa xopa. No tenia ganes de fer res, Barrabàs. Res de res. Inclús em feia mandra abatre'm del tot i plorar escandalosament. No negaré que en certes ocasions, quan em llevava per enfrontar-me al meu rostre demacrat al mirall del lavabo o quan passejava en Kraus pels mateixos carrers de sempre, m'hauria agradat expressar d'alguna manera l'aflicció i la ràbia que sentia des que la meva existència s'havia trastocat. Hauria donat qualsevol cosa perquè tot plegat fos producte d'un somni abominable i pertorbador, d'un desvari originat per una febrada.

Potser per això, en veure't aparèixer vaig convocar records que creia devorats per l'erosió i vaig foragitar la desídia per confiar-te una tirallonga de fets tan llunyans i esllanguits que ni tan sols em sonaven familiars. I el cas és que no vas espantar-te. Gens. Assenties amb la resignació pròpia d'aquell que s'escolta un desconegut, probablement un sonat, que l'atura pel carrer per explicar-li una història sense cap ni peus. No m'enganyaves pas, però. Al cap de pocs minuts ja havia intuït que rere els teus ulls indulgents s'amagava l'amargor d'una desfeta. Qui necessitaves ajut eres tu, Barrabàs! De seguida vaig entendre que t'havia de seguir el joc, que em convenia fingir que ignorava per complet que duies una màscara per amagar la teva infelicitat i que, quasi des del primer moment, et vas lliurar sense fre, complagut, al plaer que et produïa conèixer fil per randa unes misèries que sens dubte consideraves pitjors que les teves.

Admeto que em vaig apropar a tu per egoisme, per deixar d'estar sol i pel pressentiment que si et feia partícip del meu projecte –amb prou feines un embrió d'estructura desgavellada que, això sí, duia un títol prou ambiciós: *Apunts imprescindibles per a una correcta comprensió del desamor*– potser rebria l'empenta que em mancava. I va funcionar. Una mica a batzegades, és cert, però va funcionar. Perquè ni tan sols quan vaig constatar que per molt que m'hi esforçava no podia treure'm l'Èlia del cap, que a mesura que passaven els dies l'única realitat verificable era que cada cop estava més pendent de les seves intervencions a les xarxes socials, ni tan sols llavors, dic, vaig deixar d'engrescar-me amb la teva amistat, amb la perspectiva d'un futur amarat de literatura i sentiments.

És que eres tot entusiasme, Barrabàs! Amb quina fruïció assabories les històries, amb quin interès tan immens, quasi diabòlic, et submergies en el món de ficció que jo intentava crear a empentes i rodolons! Més que paleògraf, semblaves un explorador de les profunditats humanes, dels racons més íntims del meu plaer insatisfet. Estaves convençut que la teva cooperació milloraria notablement l'obra que m'havia empescat, que em serviria per compondre relats molt millors dels que jo podia crear a partir de l'experiència i l'observació. Em deies que per imaginatiu que fos, per gran que fos la meva habilitat a l'hora de garbellar i catalogar dades i

fets, mai no assoliria una visió tan nítida com la teva. Esgrimies com a argument irrefutable les hores acumulades en l'estudi dels prototipus humans bàsics, ja fos a partir de les teves relacions amb una llarga sèrie de dones o mitjançant els comentaris directes i indirectes que havies emmagatzemat al llarg d'una densa i enriquidora vida social.

Ignoro si volies fer-me enveja o les teves paraules eren producte de la inconsciència més absoluta, però en aquells moments l'únic que m'importava, t'ho asseguro, era aprofitar-me de tu, de les teves aportacions a uns relats que, de seguida vam estar-hi d'acord, havien d'intentar reflectir l'heterogeneïtat dels motius que d'una o altra manera acaben amb l'amor.

Els contes eren meus. Només meus. Tu deies que m'ajudaves desinteressadament i, fins i tot, m'animaves a publicar-los, a mi que cada cop que ajuntava quinze o vint fulls no sabia fer res més que esparracar-los! Aquesta actitud t'indignava. No suportaves que invalidés narracions que tu donaves per bones. Fins i tot cridaves per defensar-les, com si les haguessis escrit tu mateix. Jo t'ho agraiïa, no ho dubtis pas. M'encantava que em fessis companyia, que et sentissis part activa del projecte, que m'ajudessis a pensar que potser no estava tot perdut.

Per això em va estranyar que canviessis d'actitud tan de sobte. Un bon dia vas deixar de retreure'm que destruïss tantes pàgines. Les discussions sobre els textos ja no és que fossin cada cop menys acalorades, sinó que es van acabar. La teva mirada es va tornar irònica, quasi sorneguera. Al final eren gairebé monòlegs, el que fèiem. O el que feia jo, millor dit. Tu et limitaves a escoltar-me i assentir. M'observaves des d'una distància tan evident que se'm va arribar a passar pel cap que paties problemes insuperables, que només venies a veure'm per trobar consol, per certificar que encara era més desgraciat que tu.

No anava del tot errat, Barrabàs. El que em sap greu és haver-ho descobert d'aquesta manera i no poder-te'n parlar cara a cara. Encara sort que tenies gravat el meu número al mòbil. El meu, el de l'Arxiu de la Corona d'Aragó i el de l'arxiver. Ni parents ni amics. Només tres números, Barrabàs! Per això em truquen els mossos. S'imaginem que som íntims, que jo era

l'única persona que tenies al món a part dels companys de professió. M'agradaria dir-los que s'equivoquen, però la notícia em deixa sense parla. Quina mala sort, Barrabàs. T'ha caigut al cap la gàrgola de Santa Maria del Pi! Dramàtic. O còmic. Tant se val. Ets mort i jo acabo de perdre l'única persona que m'apreciava de debò. O això em pensava.

Em pregunten si em vull quedar el teu ordinador, l'únic efecte personal que han trobat a la pensió de Ciutat Vella on vivies. Els dic que sí, esclar. De seguida hi trobo un arxiu amb contes que t'havia anat enviant abans d'eliminar-los. I un altre arxiu, titulat *Premis Literaris Relata'ns*, en què bàsicament hi ha els mateixos relats. Només t'has molestat a canviar el títol i el nom dels personatges. Un post-it a la pantalla de l'ordinador deixa clares les teves intencions: hi figura la data límit de presentació al concurs literari de Vilablareix. Ignoro què m'hauries dit si arribes a guanyar-lo, Barrabàs, però ets un fill de la grandíssima puta.

RELATS

Difamació

No en tenia pas constància, que el déu del foc l'hagués creat, per ordre de Zeus, com a part d'una conspiració per castigar Prometeu i els homes. Ni tan sols era conscient de la seva bellesa, ni d'uns atributs que anaven des del seu encís innegable a un domini rotund de la paraula, la curiositat i la mentida. Era la primera dona, només sabia això. No n'hi havia cap altra amb qui comparar-se i, per tant, era absurd creure's la més bonica ni la més llesta ni la més res. De fet, no era especialment hàbil amb les mans; més aviat era una mica maldestra. I, malgrat el que ens han volgut fer creure llegendes antigues i gens fidedignes que beuen d'històries encara més remotes en la nebulosa del temps, el que va succeir-li a Pandora no tenia res a veure amb la seva *tafaneria infinita*, ni tampoc amb el misteri que pretesament captava la seva atenció amb una força irresistible. Simplement, la gerra li va caure i es va fer miques. Els mals que suposadament contenia també es van trencar en mil bocins. Només restava intacta l'esperança; però, en un gest comprensible quan es tracta de fer net, ella va decidir fotre tots els vidres a mar.

Amb tot, es va estendre la idea que la gerra era una capsa i que, en obrir-la, havia desfermat les desgràcies humanes. Hauria sigut molt més fàcil inventar-se que havia trencat la gerra del bé, o qualsevol altra parida que la deixés com un ésser malèfic i satisfés la misogínia del desgraciat que va crear el mite amb la clara intenció –podeu estar-ne segurs– de justificar els disbarats que fan alguns homes en ser abandonats per les dones.

Divorci

Aristòfanes està exultant. Acaba d'escriure una de les seves millors comèdies. Mentre li comenta tots els detalls a Briseida, la seva muller –morena i amb la pell tan blanca com Talia, la musa del teatre–, arriba a la conclusió que ningú no havia aprofitat d'una manera tan genial, tan brillant, les angoixes patides per les dones a causa de les guerres; les mares perden els fills i les noies, els projectes de matrimoni: la família nuclear es desfà per efecte d'unes confrontacions que, en molts casos, acaben quan les joves ja són massa velles per casar-se amb els homes que sobreviuen als combats. Sense perdre de vista ni un instant els ulls grisos de Briseida i els pits més que notables que se li endevinen sota la túnica, el dramaturg de Kudathenaium li desgrana escena per escena l'argument de *Lisístrata*, una obra en què, a partir de la guerra d'Atenes contra Esparta, basteix una sèrie de situacions i diàlegs hilarants que, més enllà de retratar la patètica situació política i social, de parodiar organitzacions utòpiques i criticar el cretinisme dels dirigents, li permeten posar en escena una dona de comportament reaccionari, una pionera de la lluita de sexes que actua moguda per la certesa que atenencs i espartans no podran renunciar gaire temps a la seva virilitat.

Convençut que les seves paraules serviran per acréixer encara més l'admiració que la seva dona sent per ell –per alguna raó deu observar-lo amb aquella intensitat inusitada, quasi inexplicable després de tretze anys com a cònjuges–, Aristòfanes no dubta a acariciar-li les cuixes i les natges en remarcar que rere l'estratègia de Lisístrata, rere l'agosarat plantejament de provocar una vaga de sexes per obligar els homes a perseguir la pau, no hi ha res més que la nostàlgia de la permanència que acompanya la unió sexual. I malgrat que els homes, majoritàriament vells, que no han anat a la guerra consideren intolerable la renúncia a la còpula i als altres plaers dels sentits, les dones perseveren i acaben demostrant-los qui té l'autèntic poder. Finalment, conclou Aristòfanes amb la titola tan botida que l'únic remei que se li acudeix és una fel·lació d'emergència, s'acaben resolent les diferències, es fa la pau i homes i dones

s'afanyen a cardar com autèntics desesperats.

En tancar els ulls, complagut per la seva nova exhibició intel·lectual i segur d'ell mateix i de l'ascendent sobre la seva dona, el dramaturg de cigala rígida s'espera una succió immediata, llepades plaents que en qüestió de pocs minuts el condueixin a l'orgasme. Però de seguida comprova que Briseida es limita a mirar-lo en silenci. Què fas?, li pregunta amb la impaciència pròpia dels homes acostumats a tractar les mullers com a subordinades sense drets. Et deixo, me'n vaig, ja no seré la teva dona, li anuncia ella amb una contundència sorprenent. Quina bestiesa! No ets pas com Lisistrata, tu. No pots pas fer-m'ho, això, les normes són les normes i el matrimoni no es pot desfer sense el meu consentiment. T'equivoques, hi ha excepcions, n'he parlat amb l'arcont, a partir d'ara el meu senyor. Queda't amb les teves misèries, busca-te'n una altra per llegir-li les comèdies, li etziba mentre aixeca el dit cor, deixant-lo amb la pixa pansida i poc aire als pulmons.

Arquetip

Tot aquell debat de fa quinze o setze anys a propòsit de l'exposició al museu britànic; aquelles onze estàtues que, a parer dels organitzadors de la mostra, provaven que no tenia un rostre envejable, ni l'alçada ni el pes d'una top model; aquella allau d'articles que van omplir pàgines de revistes i diaris, els webs oportunistes que es morien de ganes de difondre que en realitat era petita, lletja i grassa... tot allò, dic, afegit a la difusió d'unes monedes que suposadament evidenciaven uns trets facials imperfectes i un nas prominent, sumat encara a una reconstrucció virtual que em deixava com una mena de bruixa amb halitosi, com una puta depravada, com un frau... ha servit de res, en realitat?

Hauria de ser una pregunta retòrica, però per si algú encara ho dubta m'afanyaré a respondre: No, rotundament no. La gent no és pas idiota. Si hi ha un model que funciona, si des de sempre se m'ha considerat el prototipus de la bellesa femenina, si fa anys i panys que el meu atractiu ha inspirat els romàntics del món sencer, per quin motiu hauria de triomfar una teoria absurda que s'alimenta de prejudicis i d'idees sense cap ni peus?

Jo era guapa, hòstia! La més guapa de totes. La més guapa que us pugueu imaginar. És culpa meva, potser, que a la meva època no existissin mitjans adequats per immortalitzar la meva imatge? En sóc responsable, jo, de les legions d'envejoses que des de fa segles dediquen bona part de les seves tristes vides a desprestigiar-me? Puc fer res per evitar que, de tant en tant, apareguin trastocats que teclegen *Cleopatra lletja* al Google, que inunden la xarxa amb missatges que qüestionen la meva supremacia estètica en la història de la humanitat? És obvi que no, que no puc impedir que qualsevol infeliç intenti embrutar el meu nom des de l'estultícia i la malícia més profundes. Però sí que puc aprofitar relats com aquest, obres que tenen l'encert i el bon gust de donar-me veu, per recomanar-vos que feu una ullada a les actrius que m'han encarnat al cinema, que us fixeu, jo què sé, en els ulls immensos de Theda Bara, en les maneres de Claudette Colbert, en la figura de Vivien Leigh, en la voluptuositat de María Antonieta Pons,

en l'espectacularitat de Sophia Loren, en la majestuositat d'Elizabeth Taylor, en els pits de Hildegard Neil, en els llavis de Monica Bellucci... Però si fins i tot m'ha interpretat la Jolie!

Però ja que tinc l'oportunitat d'esbravar-me una mica, el que en realitat volia dir-vos era una altra cosa; dues, de fet. La primera: malgrat estar ben cofoia amb el meu aspecte i defensar-lo fins a l'eternitat, em sap greu que només se'm recordi per la meua bellesa i no per atributs com els que va remarcar Plutarc (tot un senyor): intel·ligència, cultura, facilitat per aprendre idiomes, erudició en ciències... La segona, força més emprenyadora: no hi ha dret que per culpa d'Horaci –ja sabeu, el propagandista d'Octavi August, el llepaculs dels guanyadors, el malparit que em va denominar *fatale monstrum* en una oda– m'hagi convertit en l'arquetip de *femme fatale*, jo que l'únic defecte notable que tenia era el de ser irresistible i resistir-me als il·lusos que es pensaven que em deixaria grapejar o vés a saber què a canvi d'uns mots complaents.

Submissió

Fes-me cas, sisplau. Aprent-te la lliçó de memòria, repeteix-te-la sovint en veu baixa quan estiguis sola, interioritza-la de tal manera que ja formi part de la teva manera de pensar. No busquis perquè ni raons, oblida les petites rebel·lies que et bullen al pensament, recorda que ells són tan diferents i tan distants que qualsevol petita desobediència els pot dur a la sorpresa i l'estupor. Si tot va bé, si neixes en una família que t'accepta i et guia pel bon camí, de ben petita ja hauràs après a quedar-te sola sota el llit amb una teula de fang a les mans; així sabràs que ets baixa i dèbil, que et tocarà treballar de sol a sol sense descans. També hauràs entès que les relacions entre home i dona –o millor entre marit i muller, que això són instruccions matrimonials– funcionen com el Yin i el Yang i, per tant, es basen en l'ordre creat per l'equilibri entre el control que exerceix ell i la teva actitud servil.

Procura no caure en l'error de confondre les virtuts morals amb un talent distingit. Destaca't per la calma, la puresa, la lleialtat i la serenitat. Sigues tothora púdica i afable, en concordança amb les normes. Recorda que parlar correctament no equival a l'agudesia o l'eloqüència. Tria bé les paraules: que no siguin malsonants. I espera el moment oportú per pronunciar-les, sobretot; que no destorbin els qui les han de sentir. Pel que fa al teu aspecte, l'objectiu primordial no ha de ser la bellesa, sinó la higiene i l'elegància. El cos sempre net i la roba, impecable. El bon fer és essencial, però evita mostrar una habilitat superior a la d'altres persones. Posa el cor a la feina, defuig els jocs i les rialles, respecta les regles de la proporció quan es tracti de servir vins i viandes.

Fes cas a Ban Zhao i tot anirà bé. Amb el temps descobriràs els avantatges de la submissió i de l'obediència que sacrifica el teu parer. Pensa el que vulguis, però no en comentis mai res al marit. Res de queixes ni males cares, tampoc; repressió absoluta dels possibles malestars. Si ho fas així, si evites els escàndols i t'adaptes al sistema proposat, és molt possible que sobrevisquis al malparit que ara et mana i et converteixis en una vídua potent.

Harakiri

Aquesta història és una derivació inesperada de la típica trama d'aquells contes on monjos budistes s'emboliquen amb japonesos de 15 anys. En aquells relats sempre sorgeix un problema insuperable, provocat per interferències exteriors o per obligacions personals, i la resolució acostuma a ser abrupta: un dels dos amants se suïcida o, simplement, se'n va; el que es queda pateix una greu crisi de malenconia i, després de passar-ho molt malament i constatar la inanitat de l'existència, rep una il·luminació que el du a dedicar la resta de la vida als afers religiosos.

D'entrada, la protagonista d'aquesta història, la capitana samurai Tomoe Gozen –gran amazona i dominadora de l'arc, la llança i l'espasa; més valerosa, segons diuen fonts solvents, que qualsevol dels seus guerrers–, té poc o res a veure amb un monjo o un adolescent. Sí que és cert, com explicarà segles després el *Cantar de Heike*, que lluita juntament amb el seu marit, Kiso Yoshinaka, a les guerres Gempei que durant cinc anys enfronten els clans Taira i Minamoto. I també sembla acreditat que, en imposar-se els Minamoto, l'emperador ordena que capturin i executin l'espòs de Tomoe. Aquí ja detectem una semblança amb els contes aquells dels monjos: un problema insuperable causat per interferències exteriors: l'emperador compta amb tants soldats que, per molt destres en la batalla que siguin els samurais, no tenen res a fer-hi. De seguida apareix una segona analogia: la resolució és abrupta; Yoshinaka mor en combat.

Tot seguit, Tomoe salva la vida obeint les ordres del seu marit –li ha demanat que es retirés quan ja era evident que caurien vençuts– i escapa a regions llunyanes on abandona les armes i es tanca en un temple per consagrar-se al budisme.

Malgrat el que dèiem al principi, no sembla que això tingui gaire res a veure encara amb aquells relats on monjos depravats s'emboliquen amb nois més o menys innocents. Deixant de banda l'obstacle i el desenllaç trist i brutal, ometent també que la samurai es talla els cabells ben

curts i, fent-se passar per un jove, es retira a un temple budista, no hi ha raons objectives suficients per relacionar aquest text amb aquells altres.

Tot canvia, és clar, quan al cap de pocs dies Tomoe descobreix, horroritzada, les pràctiques dels monjos, molt similars al costum dels samurais de promoure, mitjançant un procés d'aprenentatge, l'amor entre els joves i els homes grans i experimentats. No és pas que tingui res en contra de la homosexualitat, ella, però si ha anat al temple budista és precisament per oblidar el seu marit mort i els samurais, per allunyar-se del món exterior i del dolor humà. Ho donava per fet, que allà només hi trobaria pau i repòs! Però ni es planteja la possibilitat de confessar que és una dona de passat guerrer i demanar-los que la deixin en pau.

Quan un monjo li posa la mà al cul, li sobrevé la il·luminació que ho precipita tot. Corre esperitada cap a la cuina, agafa el ganivet de degollar porcs i carrega amb totes les seves forces contra els religiosos. Fins que no en queda ni un. Convençuda d'haver descarregat per fi tota la ràbia, es fa l'harakiri mentre repeteix en veu alta el nom del seu marit. Inexplicablement, els poemes èpics només deixen constància de la seva reclusió al temple.

Aprentatge

L'enemistat entre les seves famílies, l'odi que les separa sense remei, propicia un contrast aparatós amb l'atracció que senten l'un per l'altre, amb l'amor que els obliga a casar-se en secret. A partir d'aquest basament, el dramaturg ordeix una trama de crims i verins, de petons i dolors. Fins i tot a ell li sembla un pèl massa tràgic. Potser per això, quan Romeu i Julieta ja són morts, decideix afegir-hi un cop d'efecte en nom de la moralitat: que les famílies es reconciliïn i superin els rancors.

Ignora que cinc segles més tard, consagrada ja aquesta història d'amor impossible com la més coneguda i difosa en totes les branques de l'art, encara no haurem après dels errors.

Amor

El sol o, més ben dit, *l'ull del dia* en malai, li dóna nom en inaugurar la seva carrera de ballarina a París. Tot i ser holandesa, les faccions exòtiques li permeten fer-se la hindú; al capdavant, va viure a Java i a Sumatra amb el seu marit, el comandant Mac Leod, abans que ell incorregués en maltractaments, injúries i adulteri i ella es veiés obligada a separar-se'n quan ja havien tornat a Amsterdam. Si li pregunten pels seus orígens, explica que la mare ballava al temple de Kanda Swany i va morir en parir-la, que els sacerdots que la van adoptar la van batejar com a Mata Hari i que va aprendre a dansar a la pagoda de Siva. El seu cos elèctric i gairebé nu, les contorsions lascives amb què delecta les pupil·les dels espectadors, l'eleva de seguida al territori de les ondines, les nimfes i les walkiries. De seguida aprèn que per fascinar els homes calen bones dosis de misteri. Obté contractes sucosos i protectors acabats.

En esclatar la primera gran guerra es troba a Berlín. Balla, té molts amants. De cop i volta, la seva vida fa un gir inesperat: la converteixen en l'agent H 21. Comença a rebre molts de marcs per alternar amb militars francesos. Alhora, els fills de la France li donen molts de francs a canvi de freqüentar els alemanys. Ningú, ni tan sols ella mateixa, té gaire clar si fa espionatge o contraespionatge o cap de les dues coses. L'únic segur és que li encanta allitar-se amb homes uniformats. Mai no acaben de confiar en ella, però. Ni tan sols és segur que sigui una bona espia, si és que és espia.

Quan és detinguda i jutjada a París, l'acusació recita una llarga llista de militars amb qui ha tingut tractes carnals. N'hi ha de moltes nacionalitats. Belgues, francesos, montenegrins, russos, italians, irlandesos... Ella es limita a dir que estima els militars de tots els països i que s'hi fica al llit pels diners que li donen en compensació pels seus serveis. Els membres del tribunal esclaten en una riallada, aliens al fet que acaba de dir la veritat. En ser afusellada a Vicennes, vestida i maquillada com per oferir la seva darrera actuació, no permet que li tapin els ulls i crida que s'ha limitat a fer l'amor.

Rivalitat

De seguida sorgeix l'amor, l'enlluernament mutu, l'admiració per l'obra de l'altre, la set de bellesa i d'inspiració, la complicitat a fer art a partir del guix, el bronze i el marbre, el sentir-nos ànimes bessones, el plaer pels perfils i les figures en moviment, l'emoció, les vibracions, la llibertat, la creativitat. Vint-i-quatre anys de diferència. I què? La nostra relació és libidinosa, desmesurada, competitiva, passional; plena, això sí, de gelosia i angoixa, d'infidelitats i dolor. Sóc la teva musa, malgrat tot; model i amant, també. La meva cara, les meves formes... tota jo sóc teva. Vivim quinze anys de vertigen: bojós, intensos, sensacionals. Sovint tot trontolla, però. Separacions, reconciliacions, jo freqüentment de genolls... Cada cop ets més valorat i admirat. Potser espero massa de tu, o potser tu no em vols deixar alçar el vol.

El cas és que t'acostumes a maltractar-me. Comences a destruir-me amb una parsimònia despietada. M'has promès que deixaràs la teva dona, que et quedaràs amb mi, però en lloc d'això em deixes prenyada i em fas avortar. Al final sóc jo, qui t'abandono. Em sento trista, desconsolada. Treballo cada cop amb més força: esculpeixo caps de nens. Un rere l'altre, sense descans. I em torno cada cop més esquerpa i extravagant. Per això em tanco a casa, amb els gats. Desesperada, empobrida, malalta, enfonsada, arruïnada pel meu nou costum de destruir les escultures a cop de martell un cop acabades. Els veïns em senten udolar tot el dia. Molt fort. Tinc por, no sé ben bé de què. Quasi no menjo, cada cop vesteixo pitjor i em torno més lletja. Només tinc els gats, desenes de gats que miolen sense fre.

Fins que una tarda em vénen a buscar. Tres infermers en bata blanca tiren la porta a terra, em col·loquen una camisa de força i em fiquen en una ambulància. M'internen en un sanatori, el pas previ al manicomi. Per ordre de la meva família. Diuen que sóc perillosa. Per a mi i per als altres. No només m'empresonen, sinó que m'insulten dient-me que tinc mania persecutòria i deliris de grandesa, fan creure a tothom que la meva *paranoia* em fa sentir-me víctima dels teus atacs criminals, que t'odio profundament. Però jo no t'odio. Només estic

convençuda que tot el que m'està passant surt del teu cervell diabòlic, que m'has fet tancar per por que et superés com a artista. Necessites saber que, un cop mort, continuaré sent la teva víctima, que patiré les mateixes vexacions i humiliacions de sempre, eh, Rodin?

Adrenalina

Es pot dir que la xocolata calenta que fa ell just quan els quatre ulls blaus es veuen per primera vegada ho precipita tot, que dolçor, calidesa i escalfor es fonen en mirades tòrrides i amoroses que indiquen que se saltaran totes les etapes i decidiran en aquell precís instant, en aquella cuina de Dallas, que volen compartir batalles. Ja ho saben, que és un propòsit arriscat, però també intueixen que, en ajuntar-se, el temps s'accelerará i el compromís serà absolut. No cal cap mena de reflexió, ni menys encara preguntar-se per les raons del rampell. Estan fets l'un per l'altre; ja es veu a venir que tot el que facin plegats serà veloç. Com atracar bancs a mà armada, com les trobades en què acumulen orgasmes amb intensitat i sense traves.

Deixant de banda les estances d'ell a la garjola, dies i setmanes en què se senten tristos i solitaris i s'envien cartes per dir-se que s'estimen i es troben a faltar, la seva vida en comú es converteix en una cursa apressada que du la firma de la banda dels Barrow, l'estigma que els distingeix com a criminals i saquejadors. Quin contrast amb tant d'amor! Ella escriu poesies, es queixa de les cròniques amb mentides, afirma que no són tan despietats com afirmen els periodistes. Potser sí, que són de naturalesa ferotge, però només quan se senten assetjats per lleis i policia. El que més els agrada és fer-se petons, repassar-se els cossos, abraçar-se com amants melosos. Sovint fugen, això sí, i de tant en tant maten per defensar-se. Adquireixen fama d'assassins a sang freda. Mai no seran lliures, sempre els aniran al darrere.

Són conseqüents, no tenen por, estan avesats a tirotejos i persecucions. Tant li fa, que l'endemà sigui fosc, que amb prou feines distingeixin l'horitzó, que la publicitat en contra es converteixi en un clamor. El més important és que estan junts, que l'adrenalina els referma: ara que ja saben que convertir-los en cadàvers tindrà recompensa.

Quan finalment els embosquen, en una carretera rural de Lousiana, el Ford V8 avança entre la pinassa. L'escamot policial obre foc. Rifles automàtics, escopetes i pistoles. Molta pólvora, més de cent bales, el cotxe en flames. Bonnie i Clyde, els fugitius enamorats, moren amb coherència: a un ritme accelerat.

Nàusea

El pacte ens permetia compartir sexe i passions intel·lectuals, deies; explicar-nos fil per randa el que fèiem amb altres amants. Sense preguntes, amb una sinceritat absoluta i ni un bri de gelosia. Tu feies metre cinquanta-cinc, eres guenyó i halitòsic; no vesties amb cap mena d'elegància, però ho compensaves amb la teva intel·ligència salvatge, amb un indiscutible sentit de l'humor, amb passió i maneres agradables. Vivíem –separats, però sempre molt junts– a frec de l'escàndol i, en cert sentit, m'agradava. Feia l'efecte que l'única relació important era la nostra, que tota la resta eren fugaces i circumstancials, que no podia aparèixer ningú que canviés les lleis que tu em vas proposar. Ni tan sols em molestava que poguessin veure'm com a una paràsita intel·lectual que s'aferrava a tu per crear la meua obra. No era cap mentida. El que sí que m'emprenyava, ara ja ho puc admetre, era que donessin per fet que depenia de tu, que no podia viure sense tu. Quines bajanades! Em donaves molta llibertat, és cert, però jo me l'agafava complaguda, conscient que si algú quedava atrapat en la relació no seria pas jo.

Ai, Jean-Paul! Em parlaves tan sovint del nostre amor absolut, essencial, que em sabia greu desenganyar-te. I m'agradava contraposar el meu món *petit i insignificant* amb el teu univers d'abundància exuberant. I més d'una vegada, en els nostres entusiastes intercanvis epistolars, et vaig dir que em sentia molt afalagada per haver-nos convertit en mites, en icones, en lliurepensadors que desafiaven els models establerts.

Ara ja ets mort, però. I puc sincerar-me sense por, puc fer-te saber que la meua *curiositat maltissa* per la teua intimitat ha acabat donant fruits: un llibre en què ho explico tot. Coses que mai no hauries volgut que es difonguessin i que als teus ulls, imagino, em converteixen en una traïdora. M'és ben igual, Jean-Paul. Al capdavall, com tu deies sempre, som lliures i fem el que hem decidit fer. I ja ha arribat l'hora, penso, que tothom sàpiga que eres un pèssim amant; molt inferior a en Nelson, un novel·lista nord-americà no gaire brillant amb

qui sí que vaig poder gaudir de les felicitats del cos, de sentir-me una dona, de viure. I també coneixeran, és clar, tots els detalls del teu declivi lamentable: els amors patètics amb adolescents llepaires, les batalletes intel·lectuals amb filòsofs de segona fila i, com a element culminant i més fastigós que cap altre, derivat de la gangrena i la merda que acumulaves per dins, la teva pudor nauseabunda, inequívocament sartriana.

Dictadura

La seva relació amb l'actual dictador passa per quatre fases. De la primera, quan ell ni tan sols havia estat nomenat successor del seu pare com a màxim dirigent nord-coreà, ens n'arriben poques notícies nítides, però totes coincideixen que van entendre's prou bé com per formar parella i practicar un munt de vegades el fornici en versió desenfrenada. Pel que fa a la segona, l'únic segur és que van deixar-ho córrer, però no acaba d'aclarir-se qui va prendre la iniciativa; de tota manera, un home tan poderós mai no confessarà que va ser abandonat per una ballarina. La tercera fase ja és francament obscura, tot i que fonts poc solvents especulen que l'esposa del futur dictador és víctima d'un atac sever de gelosia quan descobreix, o això apunten els rumors, que el seu marit ha continuat veient-se amb Hyon Son-wol, que així es diu l'artista en qüestió. El secretisme del règim dificulta enormement mullar-se amb la quarta fase, però la versió més consistent que circula per la xarxa indica que la seva participació en un vídeo suposadament pornogràfic –on, sense deixar en cap moment al descobert ni els pits ni els genitals, es limita a ballar al compàs de l'*Aloha Oe* d'Elvis Presley– provoca l'execució de Son-wol i d'una dotzena de músics, ballarins i cantants que són metrallats en presència dels seus familiars, posteriorment traslladats a un camp de treballs forçats.

Delit

Segregar feromones és un mètode infal·lible per atraure mascles, pensa la mantis religiosa mentre comença a devorar la mosca que ha caçat en ple vol. Cruspir-se insectes alats acostuma a ser un plaer, però aquesta tarda li costa assaborir el cos carnós que lluita en va per desfer-se de les espines de les seves potes davanteres. Li resulta una mica carregós, de fet. En altres espècies, els mascles ofereixen a les femelles aliment, habitatge, protecció i qualsevol altre servei valuós que puguin requerir, medita entre mastegada i mastegada. Els seus mascles, en canvi, només deixen de ser solitaris quan toca reproduir-se; es barallen per fecundar-les i es despreocupen completament d'elles durant la resta de l'any, que és el mateix que dir durant la resta de la vida.

Seria més còmode si també s'encarreguessin d'alimentar-les i de fer tot el que calgués per tenir-les contentes. Però no. Ells només apareixen quan entren en acció les feromones i, per postres, ho fan amb una lentitud exasperant. Com ara. Ja en té quatre ben a prop, però encara trigarà una bona estona a gaudir dels seus serveis. Primer s'han de barallar, literalment matar-se entre ells, per decidir qui té dret a prenyar-la. Són ridículs, constata en observar que romanen immòbils. Amb les potes davanteres juntes, com si estiguessin resant. Tots quatre giren el caparró triangular amb tanta insistència que si continuen així acabaran marejant-la. Per fi prenen una decisió. Dos combats. Dues semifinals. Els ha costat decidir-se, però ara tot va molt de pressa. Són àgils, quasi elèctrics, admet. Tenen les anques fortes i ràpides. Les cuixes, llargues i potents, compten amb dues files d'espines dures i afilades. Les potes, atapeïdes d'una mena de dents petites i ferotges, disposen d'un garfi perfecte per enganxar i trepanar. Les semifinals es decideixen en pocs segons. Els dos guanyadors obren una petita treva. La miren. Per un moment, especula amb la possibilitat que vulguin fer un trio. Però no. Són massa convencionals. El més gros estén les ales i les sacseja violentament. L'altre no es deixa intimidar. L'imita. El fregadís de les ales produeix un so similar a l'esbufec dels escurçons. No se sap ben bé qui ataca, però s'ataquen. Comença a xalar. Encara desconeix qui serà el seu amant, però l'ímpetu dels dos mascles la té ben excitada.

Mig minut després, quan el més gros escup l'últim tros del clatell del petit, permet que li salti a l'esquena. Pocs preàmbuls. Només uns quants petons amb les antenes. Es nota que té moltes ganes de penetrar-la. Ho fa amb tanta força que no sap si l'insemina o la parteix per la meitat. Passen els minuts. I les hores. Quatre hores i continua cavalcant-la. És un dels delits més grans que ha experimentat mai, però no es pot comparar amb el de degustar els ulls i la boca del mascle sense que aquest oposi ni la més mínima resistència. La submissió és tan completa que la meitat inferior del cos de l'amant continua injectant esperma fins i tot després de decapitar-lo. L'èxtasi s'allarga fins que se'l menja sencer. Sis hores de sexe i pitança que només són l'inici dels dies més esperats. Les feromones continuaran atraient mascles fins que no en quedi cap.